

Arrest

nr. 241 680 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 juni 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoeker werd gehoord op 18 februari 2019 en op 18 maart 2019.

1.3. Op 11 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 mei 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en katholiek te zijn. U bent geboren in Valencia. In 2007 verhuisde u van Valencia naar Charallave. In 2012 verhuisde u naar Caracas en van 2015 tot uw vertrek verbleef u op het eiland Margarita. U woonde op het eiland samen met uw partner V.(...) O.(...) Z.(...) G.(...) (19/20205), uw oom L.(...) L.(...) P.(...) M.(...) (18/21415), zijn echtgenote, zijn dochter O.(...) G.(...) P.(...) T.(...) (1821414) en zijn stiefdochter A.(...) T.(...).

In 2016 begon u deel te nemen aan vreedzame betogingen tegen het regime. In totaal heeft u aan vier of vijf betogingen deelgenomen. De laatste betoging waaraan u deelnam vond plaats op 16 juli 2017. Ook uw oom L.(...) L.(...) en zijn dochter O.(...) G.(...) waren politiek actief.

In februari 2017 overschilderden uw oom L.(...) L.(...) en een aantal andere buurtbewoners een muur met beschilderingen van de colectivos en tupamaros. Ze werden toen bedreigd.

Op 30 oktober 2017 om 6 uur 's ochtends vielen drie gewapende en gemaskerde mannen uw woning binnen. Er werden door hen gsm's, een computer, kleding en schoenen verzameld om mee te nemen. Er werd jullie verteld dat deze inbraak gedurende zes maanden was voorbereid, dat ze wisten wie jullie waren en dat jullie het eiland zo snel mogelijk moesten verlaten. Uw tante en uw nicht O.(...) werden aangerand en uw oom werd zwaar geslagen met een vuurwapen. Ook u werd mishandeld. Eén van de overvallers deed op een gegeven moment zijn masker af waardoor een litteken op de rechterkant van zijn gezicht zichtbaar werd. Rond 9 uur 's ochtends vertrokken de drieaders met de buit en de sleutels van het huis. Rond halftien werden jullie bevrijd door de tuinman en naar het ziekenhuis gebracht. Diezelfde dag nog dook u met uw partner onder in een appartement in Pampatar. Uw oom dook onder bij de vriend van O.(...).

Op 7 november 2017 herkenden uw oom en uw nicht op straat twee mannen die jullie woning hadden overvallen. Meer bepaald herkenden ze het litteken van één van hen en meerdere kledingstukken die ze bij jullie hadden gestolen. Uw nicht begon te schreeuwen. Een politiepatrouille die toevallig in de buurt was nam de twee mannen mee naar het politiekantoor. Uw oom en uw nicht dienden er officieel klacht tegen hen in. Uw oom kreeg er de identiteitsgegevens van deaders mee en er werd hem verteld dat hij zelf maar moest zien hoe hij dit zou oplossen. Diezelfde dag nog werden de twee vrijgelaten omdat die gewapende groepen samen met de overheid werken en als taak hebben mensen die tegen de overheid zijn, te bedreigen en te achtervolgen.

Wanneer u van hun vrijlating vernam, heeft u uit angst uw haar rood geverfd, heeft u een sikje laten groeien en heeft u uw naam op de social media veranderd.

Vervolgens kocht de Belgische echtgenoot van uw moeder uw vliegtuigticket naar België.

Op 2 juni 2018 verliet u per vliegtuig en met behulp van uw eigen paspoort Venezuela. U kwam in België aan op 4 juni 2018 en op 24 juli 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

In België nam u deel aan verschillende bijeenkomsten van Venezolanen. Ook heeft u op 13 oktober 2018 zelf een bijeenkomst georganiseerd in Brugge waarvoor u ook zelf de aanvraag heeft ingediend bij de gemeente. Ook heeft u de facebookpagina “Venezolanos en Brugge” en de instagrampagina “Venezolanos en Exilio” opgericht.

In geval van een eventuele terugkeer vreest u te worden vermoord door de mannen die uw huis hadden overvallen. Ook vreest u problemen met de militairen en de overheid omwille van uw politieke activiteiten in België. U vreest om bij aankomst in de luchthaven in Venezuela onmiddellijk naar de gevangenis te worden overgebracht.

Op 12 november 2018 dienden uw oom L.(...) L.(...) P.(...) M.(...) (O.V. 8.731.966) en zijn dochter O.(...) G.(...) P.(...) T.(...) (O.V. 8.731.937) een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van beide verzoeken werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw moeder verblijft sinds april 2018 ook definitief in België. Ze is gehuwd met een Belg en heeft hierdoor verblijfsdocumenten.

Uw tante M.(...) E.(...) P.(...) woont al meer dan 10 jaar in België en bezit intussen de Belgische nationaliteit.

Uw partner V.(...) O.(...) Z.(...) G.(...) (19/20205) kwam samen met jullie zoon L.(...) S.(...) M.(...) Z.(...) op 26 juni 2019 in België aan en diende op 5 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

U legt volgende documenten neer: een Venezolaans paspoort op uw naam, een kopie van een bundel foto's, een kopie van een rekeningafschrift van een Venezolaans medisch centrum dd. 26.12.2017, een kopie van een medisch voorschrift dd. 26.12.2017, een kopie van een klacht bij de politie dd. 07.11.2017, twee identiteitskaarten op uw naam, kopieën van acht foto's, een kopie voor een autorisatie van een betaling met een kredietkaart, twee emails van uw advocaat dd. 21.02.2019, kopieën van 21 screenshots, een kopie van een toelating van de Brusselse burgemeester voor een statische manifestatie dd. 04.10.2018, kopieën van drie screenshots van instagram, vier internetartikels, een e-mail van uw advocaat dd. 25.02.2019 en een e-mail van uw advocaat dd. 26.02.2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot uw verklaringen voor het CGVS over uw politieke activiteiten in Venezuela moet worden gesteld dat deze eerder beperkt blijken te zijn geweest. Meer bepaald heeft enkel deelgenomen aan vier of vijf vreedzame demonstraties en ontkent u lid te zijn geweest van een politieke partij (vragenlijst CGVS dd. 17.01.2019, punt 3.3 ; CGVS 1 dd. 18.02.2019, p. 12 ; CGVS 2 dd. 18.03.2019, p. 4).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een

centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Inzake de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Venezuela zouden hebben gelegen - met name de gijzeling en overval in uw woning op 30 oktober 2017 (CGVS 1, p. 21) - moet worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden in de beweringen van u, uw partner V.(...) O.(...) Z.(...) G.(...) (19/20205), uw oom L.(...) L.(...) P.(...) M.(...) (18/21415) en uw nicht O.(...) G.(...) P.(...) T.(...) (18/21414) voor de Belgische asielinstanties.

Vooreerst blijken jullie verklaringen over de gijzeling van 30 oktober 2017 op verschillende vlakken tegenstrijdig.

Zo leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af over de spullen die op die dag werden onttreemd. Wanneer het CGVS aan uw nicht vraagt wat er allemaal werd meegenomen haalt ze telefoons, computers, geld, kledij en schoenen aan (CGVS nicht O.(...) G.(...) P.(...) T.(...) dd. 18.02.2019, p. 18). Even voordien had ze reeds voor het CGVS aangegeven dat ook haar eigen laptop werd meegenomen (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 8). Uw oom haalt hieromtrent aan dat er twee computers, vijf gsm's, kleding, horloges en geld werden meegenomen (CGVS oom L.(...) L.(...) P.(...) M.(...) dd. 18.02.2019, p. 6). Uw vriendin V.(...) geeft aan dat toen de laptop van uw nicht O.(...) en uw desktop werden gestolen (CGVS vriendin V.(...) (19/20205) dd. 14.02.2020, p. 22). U stelt, hiernaar gevraagd, dat er computers, een televisie, kledij en schoenen in de zakken werd gestopt (CGVS 1, p. 21). Wanneer het Commissariaat-generaal echter uitdrukkelijk informeert naar het aantal computers dat werd meegenomen verklaart u vreemd genoeg dat er slechts één computer, meer bepaald uw eigen laptop, en dus niet die van uw nicht, werd onttreemd (CGVS 2, p. 6). Deze verklaring is tegenstrijdig met de bovenstaande verklaringen van uw oom en uw vriendin. De vaststelling dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over de persoonlijke voorwerpen die gestolen werden die dag en waarbij jullie allemaal aanwezig waren, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Bovendien komt de inhoud van de door u neergelegde kopie van een klacht die uw oom bij de politie heeft ingediend op 7 november 2017 (document 5) niet overeen met zijn verklaringen op het CGVS. Zo wordt er in deze klacht uitdrukkelijk vermeld dat uw oom bij de politie verklaarde dat er vier smartphones werden gestolen, terwijl hij op het CGVS aangaf dat er vijf gsm's werden gestolen (CGVS oom dd. 18.02.2019, p. 6). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze verklaarde overval.

Voorts legt uw nicht O.(...) bevreemdende verklaringen af over het tijdstip van de gijzeling. Ze beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud immers aanvankelijk dat de gijzeling zich voordeed in het jaar 2016 (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 16). Pas wanneer het Commissariaat-generaal erop wijst dat de klacht met betrekking tot de gijzeling in 2017 werd opgemaakt, corrigeert zij haar stelling en stelt ze dat het dan in 2017 gebeurde (CGVS nicht 18.02.2019, p. 16).

De wisselende verklaringen van uw nicht inzake het tijdstip van de gijzeling doen bijkomende twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Tot slot weet uw oom onaannemelijk weinig concrete informatie te verstrekken over de groepering die verantwoordelijk zou zijn geweest voor de gijzeling. Zo stelt uw oom, gevraagd om meer over de groepering te vertellen, dat de Tupamaros al 20 jaar actief zijn in uw buurt, door Chavez werden gecreëerd, geïndoctrineerd door guerrilla en actief zijn op nationaal niveau (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 13). Erop gewezen dat hij zeer algemeen blijft en vervolgens aangespoord om te vertellen over de gang van zaken in zijn eigen buurt verklaart uw oom, wederom vaag en algemeen, dat het hun missie is dood en terreur te verspreiden, dat ze tegen iedereen zijn die anders denkt en alom verspreid zijn over Venezuela. Tot slot stelt uw oom dat de regering hen gebruikt als controlemaatregel tegen de oppositie (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 13). Het mag verbazen dat uw oom van 2008 tot 2017 in een wijk verbleef die grenst aan gebied van de Tupamaros doch niet verder komt dan algemene en vage verklaringen over deze groepering. Des te meer gezien uit de verklaringen van u en uw oom bovendien blijkt dat de overvaller die uw oom op het hoofd sloeg en zijn masker verwijderde op het einde van de gijzeling (CGVS 1, p. 21) niet enkel de leider was van de drie overvallers (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 8) maar eveneens aan het hoofd stond van de Tupamaros van jullie buurt (CGVS oom dd. 18.02.2019, p. 13). Wanneer het Commissariaatgeneraal uw oom vervolgens vraagt naar zijn naam blijkt hij deze vreemd genoeg niet te kennen en verwijst hij eenvoudigweg naar de kopie van het identiteitsdocument dat hij neerlegde samen met de foto van de crimineel (CGVS oom dd. 18.02.2019, p.13-14). Vervolgens gevraagd naar namen van leden van de Tupamaros van uw buurt stelt uw oom deze niet te kennen en haalt hij aan dat ze niet in zijn woonwijk woonden maar in een wijk die voor de Tupamaros werd gebouwd (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 14). Deze verklaring volstaat geenszins. Ook uw nicht weet geen bijkomende informatie te verstrekken over de groepering die u en uw familie terroriseerde. Zo verklaart ze, hiernaar gevraagd, dat ze de indringers niet herkende en nog nooit eerder zag (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 17). Wat later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar namen haalt uw nicht weinig verduidelikend aan dat ze hun namen hebben, dat de ene J.(...) heet, er ook bijnamen zijn maar ze niet in die wereld zit om te weten wie de leiders zijn en haalt ze aan dat jullie gewoon weten dat zij dat zijn (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 18). Van inwoners van een wijk die onmiddellijk grenst aan een zone die bewoond wordt door Tupamaros mag er redelijkerwijs verwacht worden dat zij enige notie hebben van de structuur en de leiders van deze groepering, des te meer gezien u aangeeft dat uw oom verschillende jaren politiek actief is geweest (CGVS 1, p. 15) en zij dus een constante bedreiging voor u en uw familie moeten zijn geweest. De vaststelling dat jullie niet meer gedetailleerde informatie kunnen geven met betrekking tot jullie belagers ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie verklaringen inzake de gijzeling.

In verband met de door u neergelegde kopieën van een rekeningafschrift van een Venezolaans medisch centrum dd. 26.12.2017 en van een medisch voorschrift dd. 26.12.2017 waarmee u wilt aantonen dat u tijdens de overval in uw huis werd geslagen (CGVS 1, p. 19), moet worden opgemerkt dat beide documenten dateren van acht weken na deze verklaarde overval. Geconfronteerd met de vaststelling dat deze documenten veel later zijn opgesteld, antwoordt u naast de kwestie door te stellen dat de overval op 30 oktober plaatsgevonden heeft en dat uw oom naar het ziekenhuis is gegaan waar hij werd verzorgd voor zijn hoofdwonden (CGVS 1, p. 19). Wanneer hierna wordt gesteld dat deze medische documenten over u gaan en dat deze pas veel later zijn opgesteld, verklaart u dat u zo'n drie weken na het incident ademhalingsproblemen kreeg waardoor uw moeder u meenam naar het ziekenhuis (CGVS 1, p. 19). Wanneer later wordt gevraagd wanneer u naar dit ziekenhuis bent gegaan, antwoordt u dat het ongeveer een maand of drie of vier weken later was (CGVS 1, p. 20). Echter, beide documenten dateren van acht weken na de verklaarde overval en op het rekeningafschrift staat duidelijk vermeld dat u het ziekenhuis op 26 december 2017 bent binnengekomen. Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat uw vriendin V. niet meer weet of u na 30 oktober 2017 nog naar een dokter of een ziekenhuis bent gegaan (CGVS vriendin, p. 23). Ze weet enkel dat u op 30 oktober 2017 naar het ziekenhuis bent gegaan (CGVS vriendin, p. 23). Bovendien bevatten deze twee documenten geen enkele informatie over de redenen waarom u toen in het medisch centrum bent beland en waarom u medicatie voorschreven heeft gekregen. Ook staat er een ietwat andere naam op het medisch voorschrift geschreven. Dit voorschrift is namelijk op naam van "D. M." (document 4). Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen kunnen de door u neergelegde kopieën van een rekeningafschrift van een Venezolaans medisch centrum dd. 26.12.2017 en van een medisch voorschrift dd. 26.12.2017 geenszins de verklaarde overval in uw woning op 30 oktober 2017 aantonen.

Ook wat betreft de daaropvolgende gebeurtenissen van 7 november 2017 overtuigen jullie verklaringen niet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van uw oom inzake het voorval waarbij familieleden van u - waaronder uw oom en uw nicht - in de Avenida de Mayo twee van de criminelen die betrokken waren bij de gijzeling aanviel, niet stroken met de verklaringen van uw nicht hierover. Over de actie die uw familie die dag ondernam beweerde uw oom dat uw familieleden op hen sprongen, dat er een sterke worsteling was en dat er agressie was (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 9 & 11). Uw nicht gaf echter niet aan dat er geweld werd gebruikt maar meldde enkel dat ze schreeuwde (CGVS nicht, dd. 18.02.2019, p. 18).

Wanneer het CGVS uw oom vraagt om gedetailleerd te vertellen hoe alles verliep op het ogenblik dat de politie langskwam antwoordt uw oom dat de politie aankwam om vervolgens onmiddellijk beknopt de feiten in het politiecommissariaat aan te halen (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 9-10). Er door het CGVS op gewezen dat hij een stap overlaat en opnieuw gevraagd om in detail te vertellen over het ogenblik waarop zijn dochter één van de vier mensen aanvalt en er een politiepatrouille passeert geeft uw oom het weinig verduidelijkende antwoord dat hij een klacht indiende waarin stond dat jullie ontvoerd werden op 30 oktober 2017 en herhaalt hij de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in het politiecommissariaat na de arrestatie (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 10). Wanneer uw oom verder in het persoonlijk onderhoud de vraag gesteld wordt wat er precies tegen de politie gezegd werd op het ogenblik dat zij voorbij kwamen verklaart hij dat ze tegen de politie zeiden dat ze jullie kledij aanhadden en vervolgt hij langs de kwestie dat de delinquenten nauw samenwerken met de politie en de regering en de twee mannen daarom de dag na hun arrestatie vrijgelaten werden (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 11). De vaststelling dat uw oom er niet in slaagt om het ogenblik dat de politie op het toneel verschijnt gedetailleerd te omschrijven voor het CGVS ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas dan ook bijkomend.

Ook over de aanval van zijn familie op de twee misdadigers blijft uw oom bijzonder vaag en aan de oppervlakte. Wanneer het Commissariaat-generaal hem vraagt wat hij precies deed stelt hij dat hij ook op hen sprong, haalt hij aan dat hij de littekens en de kledij zag en voegt hij – naast de kwestie - toe dat er veel toeristen komen op de betreffende boulevard en er dus veel politie aanwezig is (CGVS oom, dd. 19.03.2019, p. 11). Door het CGVS opnieuw gevraagd in detail aan te geven welke handelingen uw oom precies stelde haalt hij, weinig verduidelijkend, aan dat ze op hen sprongen, schreeuwden, dat ze hen ontvoerders en misdadigers noemden en geeft hij aan dat ze zich geïntimideerd voelden omdat ze geen wapens droegen (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 12). Het mag verbazen dat uw oom er niet in slaagt voor het CGVS een omschrijving te geven van zijn handelingen op het ogenblik van de aanval. Nog vreemder is de vaststelling dat enkel uw oom expliciet aangeeft dat het hele gezelschap (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 11) de twee delinquenten aanviel. Sterker nog, daar waar uw oom aanhaalt dat jullie boos waren over de agressie en het misbruik dat jullie doorstonden door hun toedoen (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 11) verklaart uw nicht O.(...) dat ze bang was en geeft ze enkel aan dat ze begon te schreeuwen (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 19). Ook u haalt aan dat uw nicht begon te schreeuwen doch geeft, evenmin als O.(...), aan dat er gevochten werd met jullie belagers (CGVS 1, p. 22). Tot slot mag het verbazen dat uw oom bij de korte bespreking van zijn vluchtmotieven voor de DVZ op geen enkel ogenblik dit voorval dat zich voordeed aanhaalt noch aangeeft (vragenlijst CGVS oom, punt 5).

Voorts leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de arrestatie van de twee criminelen. Zo verklaart uw nicht O.(...) dat de twee mannen een nacht hebben vastgezet (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 19). Dit strookt geenszins met uw verklaringen en die van uw vriendin dat de misdadigers de dag zelf de cel mochten verlaten (CGVS 1, p.22 ; CGVS 2, p. 10 ; CGVS vriendin, p. 23). Zelf legt uw oom wisselende verklaringen af, waarbij hij eerst aanhaalt dat de delinquenten diezelfde dag werden vrijgelaten gezien ze voor de overheid werken (CGVS oom 18.02.2019, p. 11) terwijl hij in het tweede persoonlijk onderhoud, gevraagd of deze criminelen een nacht in de cel doorbrachten, vreemd genoeg bevestigend antwoordt (CGVS oom dd. 19.03.2019, p. 12). De vaststelling dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over een dergelijk kernelement als de arrestatie van de criminelen die jullie urenlang vasthielden ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven dan ook ernstig.

Tot slot slagen jullie er niet in coherente verklaringen af te leggen over welke familieleden precies aanwezig waren bij het incident van 7 november 2017. Uw nicht O.(...) verklaart dat ze op het ogenblik van het incident samen met haar oom en vriend rondwandelde (CGVS nicht dd. 18.02.2019, p. 10). Uw oom beweerde echter dat zijn dochter O.(...), zijn zus N.(...), de vriend van zijn dochter en hij zelf aanwezig waren bij het incident waarbij jullie belagers werden geïdentificeerd (CGVS oom, dd. 19.03.2019, p. 8). Verder stelt u voor de DVZ te denken dat uw moeder bij deze gebeurtenis aanwezig was (vragenlijst CGVS, punt 5).

Voor het CGVS verklaart u, hiernaar gevraagd, dat uw oom, de vader van O.(...), aanwezig was en vervolgt u te denken dat uw moeder er ook bij was (CGVS 2, p. 9). Hierna door het Commissariaat gevraagd de namen te geven van de aanwezige familieleden haalt u L.(...), O.(...) en N.(...) aan (CGVS 2, p. 9). Ter verduidelijking gevraagd of uw moeder er bij was toen ze op 7 november de overvallers zagen stelt u dit te denken en werpt u op dat uzelf niet aanwezig was (CGVS 2, p. 9). Wanneer het CGVS u vraagt of er over het incident gesproken werd thuis antwoordt u dat dit weldegelijk gebeurde en haalt u ter verklaring aan dat uw moeder niet wil betrokken worden bij de procedure voor internationale bescherming (CGVS 2, p. 9). Wanneer het Commissariaat u er vervolgens op wijst dat u haar naam reeds aanhaalde voor de DVZ en u wederom vraagt of uw moeder al dan niet aanwezig was stelt u van wel en vervolgt u dat uw moeder u vertelde dat ze hen gezien had (CGVS 2, p. 9). Wanneer u uw moeder, uw oom L.(...) en uw nicht O.(...) opsomt als de aanwezige familieleden en er vervolgens op wordt gewezen dat u voorheen de vriend van uw nicht ook vermeldde, stelt u het niet te weten en verklaart u opnieuw dat u thuis was (CGVS 2, p. 9-10). Nochtans stelt ook uw vriendin V.(...) - die net als u niet aanwezig was bij het incident op 7 november 2017 - dat er naast uw oom, uw nicht en uw moeder nog een andere persoon aanwezig was, met name R.(...) H.(...) (CGVS vriendin, p. 22). Logischerwijze moet dit dan de vriend van O.(...) zijn geweest. De vaststelling dat u er niet in slaagt coherente en duidelijke verklaringen af te leggen over een dergelijke gebeurtenis waarbij twee van de drie gijzelnemers werden herkend en zelfs tijdelijk werden opgepakt door de politie mag dan ook verbazen. Ondanks uw afwezigheid bij de feiten mag er namelijk verwacht worden dat er over een dergelijk incident gepraat wordt binnen de familie zodat ook de afwezige familieleden een duidelijk beeld krijgen van wat er zich op dat ogenblik heeft afgespeeld.

Daarenboven gaat uw eigen gedrag in tegen uw verklaarde vrees voor de autoriteiten die volgens u samenspannen met de Tupamaros (CGVS 1, p. 22).

Zo is het zeer opmerkelijk dat u na de overval in uw huis besloot te verhuizen en onder te duiken doch uw domicilie op uw nieuw adres heeft laten overzetten (vragenlijst CGVS, punt 3.5 ; CGVS 1, p. 4, 5 & 22). Immers, op die manier maakt u het de overheid – en dus ook de Tupamaros – zeer gemakkelijk om u terug te vinden.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u in maart 2018 - toen zat u volgens uw verklaringen ondergedoken een nieuwe identiteitskaart heeft aangevraagd terwijl uw oude identiteitskaart op dat moment nog vijf jaar geldig was (zie document 6). Meer bepaald is uw oude identiteitskaart nog geldig tot maart 2023. Aangezien u ook de Venezolaanse autoriteiten vreest, is het opmerkelijk dat u vrijwillig naar deze autoriteiten bent gegaan terwijl dit helemaal niet nodig was. Gevraagd naar de reden waarom u twee identiteitskaarten heeft, stelt u dat de oude bijna vervallen was en dat men dan een nieuwe kan aanvragen (CGVS 1, p. 18). Geconfronteerd met de vaststelling dat uw oudste identiteitskaart nog geldig is tot 2023 antwoordt u dat u een nieuwe heeft aangevraagd omdat uw uiterlijk heel veel is veranderd en dat u op verschillende plaatsen zoals instellingen en discotheken eisen dat men een actuele identiteitskaart heeft. Deze verklaringen worden niet aanvaard. Uw oudste identiteitskaart was nog recent genoeg en uit de foto's op uw identiteitskaarten blijkt dat uw uiterlijk niet erg veranderd is en u nog duidelijk herkenbaar bent op uw oudste identiteitskaart. Uw verklaring dat discotheken een actuele identiteitskaart eisen – en u hiermee impliceert dat u naar discotheken ging -, is niet verenigbaar met uw verklaring als zou u vanaf de overval op 30 oktober 2017 in uw woning ondergedoken hebben geleefd in Venezuela (CGVS 1, p. 22).

Op basis van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan de persoonlijke problemen die u en uw familie aanhalen en die zich zouden hebben voorgedaan op 30 oktober 2017 en 7 november 2017.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politieke activiteiten in Venezuela - meer bepaald heeft u er deelgenomen aan vier of vijf vreedzame betogingen (CGVS 1, p. 12) - niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Deze conclusie wordt bevestigd door de vaststelling dat u legaal met uw eigen paspoort en per vliegtuig Venezuela heeft verlaten (CGVS 1, p. 20 ; document 1). Hierdoor kan er redelijkerwijze worden gesteld dat u niet in de specifieke negatieve aandacht van uw autoriteiten stond.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geenszins bovenstaande beoordeling en beslissing wijzigen.

Wat betreft de kopieën van foto's van uw woning in Margarita, van een gat in een muur, van een borstkas, een arm, van een bebloed hoofd en van bebloede kleding (document 2), moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De twee e-mails van uw advocaat dd. 21.02.2019 bevatten de links naar een aantal andere documenten die reeds werden besproken. De tweede e-mail dd. 21.02.2019 bevat eveneens een twee printscreens van uw oom L.(...) en een link naar een video waar deze printscreens zijn genomen (document 17). In deze video is onder andere uw oom te zien die aan het woord wordt gelaten en zegt dat hij tegen het Venezolaanse regime is. Deze tweede email dd. 21.02.2019 bevat ook twee foto's van u met rood haar in bijlage. Uw advocaat stelt dat u hiermee wil aantonen dat u uw uiterlijk omwille van uw vrees na de aanval op uw huis heeft veranderd. Echter, aan privé-foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Ook wat betreft de e-mail van uw advocaat dd. 25.02.2019 moet worden opgemerkt dat deze louter een aantal screenshots bevatten die reeds eerder werden besproken.

De e-mail van uw advocaat dd. 26.02.2019 bevatten uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 18.02.2019. Het bevatten grotendeels louter spelfouten die geen ander zicht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen. Hetzelfde moet worden gezegd over uw precisering in deze e-mail dat uw oom L.(...) en u tijdens de manifestaties in Venezuela geen geweld hebben gebruikt. Uw Venezolaans paspoort en uw twee identiteitskaarten bevatten louter informatie omtrent uw identiteit die niet ter discussie staat.

De kopie voor een autorisatie van een betaling met een kredietkaart bevat louter de betreffende autorisatie en de identiteitsgegevens van uw stiefvader (document 8 ; CGVS 1, p. 6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna *EVRM*).

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus stelt verzoeker dat hij een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst heeft "omdat de colectivos hem en zijn familie aangevallen, vastgehouden, en mishandelt hebben, wegens de politieke activiteiten van zijn oom, [...]. Zijn oom is militant van de oppositie, en heeft herhaaldelijk aan betogingen deel genomen. Dit wordt door de CGVS niet betwist. Verzoeker en zijn oom wonen samen naast een buurt van colectivos (van de Tupamaros), wie op de hoogte waren dat zowel de oom van verzoeker als verzoeker zelfs deelnamen aan protestmarsen tegen de regering. Zijn oom heeft ook, samen met andere buurmannen, een muur van zijn buurt waarop de teken van de colectivos stond herverft, tegen de wil van de colectivos. Trouwens is verzoeker ook in België politiek actief. Hij heeft meerdere politieke bijeenkomsten tegen de regering organiseert. Hij heeft zelfs herhaaldelijk Patricia Betancourt (een bekende politicus van de oppositie) ontmoet, en is naar haar en verschillende politicus van de Venezolaanse oppositie in tijdschriften en op sociale media verschenen. Dit wordt door de CGVS niet betwist."

Met verwijzing naar arrest nr. 227 665 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 oktober 2019, waarin onder meer wordt aangehaald dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert, stelt hij vervolgens dat dit op hem van toepassing is aangezien hij militant was van de oppositie en herhaaldelijk heeft deelgenomen aan verschillende betogingen. Hij wijst erop dat hij openlijk verzet heeft getoond tegen de colectivos, dus tegen de regering, door een muur van de colectivos te herverven tegen hun wil. Het CGVS betwist geen enkele van deze elementen. Verder wijst hij erop dat de onveiligheid een nieuwe drempel heeft bereikt en dat geweld zowel door het leger, de politie, als door bendes gepleegd wordt zonder dat slachtoffers bescherming kunnen krijgen van de overheid. Hij stelt dat de Richtlijnen van het UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld van 2 december 2016 moeten in acht genomen worden. Hij stelt dat hieruit blijkt dat voor het beoordelen van vervolging dient rekening gehouden te worden met de algemene context van een conflictsituatie waardoor schade aan een persoon mogelijk kan gelijkgesteld worden aan vervolging en citeert paragrafen 12, 18 en 19 van deze richtlijnen.

Verzoeker verwijst naar het *“UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations”* van 4 juli 2019 waarin te lezen is dat de Venezolaanse regering een strategie voert *“aimed at neutralizing, repressing and criminalizing political opponents and people critical of the Government.” A series of laws, policies and practices has restricted the democratic space, dismantled institutional checks and balances, and allowed patterns of grave violations. The report also highlights the impact of the deepening economic crisis that has left people without the means to fulfil their fundamental rights to food and health, among others.”*

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoeker erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente *“COI Focus Venezuela – Situation sécuritaire”* van april 2019 bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Hij citeert een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 en april 2019 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende bendes geweld plegen in absolute straffeloosheid. Voorts zijn er *“colectivos”* die als *“véritable groupe paramilitaire du Vénézuéla”* worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar *“New-York Times, Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President, April 22, 2017”*).

Met betrekking tot de repressie door de overheid stelt verzoeker dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers, willekeurig worden gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden gedetineerd. Dit betreft ook familieleden van oppositieleden, die niet zelf actief zijn in de politiek. Verschillende rapporten melden systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie. Verzoeker verwijst naar het rapport van 4 juli 2019 van de Verenigde Naties (*“UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations”*), dat stelt: *“During the reporting period, civil and military forces have allegedly been responsible for arbitrary detentions; ill-treatment and torture of people critical of the Government and their relatives; sexual and gender-based violence in detention and during visits; and excessive use of force during demonstrations.”* Het rapport vermeldt ook een hoog aantal buitengerechtelijke executies door de veiligheidsdiensten. Verzoeker wijst erop dat tijdens de protesten tegen de regering tussen 21 en 25 januari 2019 opnieuw 900 betogers werden gearresteerd, en 41 gedood door de politie. Refererend aan het artikel van Al Jazeera, *“Venezuela in crisis: All the latest updates”*, van 25 maart 2019, haalt verzoeker aan dat de stafchef van de beweging van Juan Guaido Roberto Marrero op 21 maart 2019 door de politie werd gedetineerd, op voorwendsel van het voorbereiden van een terroristisch aanval, en dat ook buitenlandse journalisten werden gedetineerd.

Hij stelt, met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, *“Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro”*, van 20 februari 2019, dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechtelijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Hij stelt dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat *“mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familieleden”* (met verwijzing naar Human Rights Watch, *“Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused”* van 9 januari 2019).

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Verenigde Naties van juni 2018 dat stelt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden (UN Human Rights office of the high commissioner, *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”*). Verschillende leden van de oppositie werden door de politie gearresteerd, gefolterd, en zijn onder onopgehelderde omstandigheden gestorven. Verzoeker haalt een artikel van The Guardian aan om te staven dat, hoewel de regering dit niet officieel herkent, alle tekenen erop duiden dat de regering oppositieleden arresteert en vermoordt (The Guardian, *“Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician”*, van 9 oktober 2018).

Verder verwijst hij naar pagina's 21, 22, 23 en 24 van de *“COI Focus Vénézuéla – Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 en pagina 16 van de COI Focus van 4 april 2019 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun *“onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is”* en dat zowel gewone betogers als leden en medestanders van de oppositie, en mensenrechtenverdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betoogt hij dat sinds 2017 burgers *“niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken”* en dat foltering en erge mishandelingen worden vermeld.

Verzoeker betoogt ook dat sinds de invoering van de *“wet tegen haat”* in 2017 ook de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt en dat journalisten zowel als mensen die op sociale media hun oppositie tonen tegen de regering kunnen gearresteerd worden op basis van deze wet, en voegt twee persartikels die dienen om dit te staven.

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijst verzoeker er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat *“de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar”*. Hij wijst er verder op dat de regering van Nicola Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië *“om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt”*, dat Juan Guaido zou van plan zijn brigades te creëren om zich tegen een tussenkomst van de Venezolaanse militaire te verdedigen (met verwijzing naar The Guardian, *“US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain”* van 17 februari 2019); dat volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo *“zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld”*, wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt (met verwijzing naar BBC News, *“Venezuela crisis: President Maduro's days numbered” – Mike Pompeo* van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het *“risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan”*.

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voert verzoeker aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoeker duidelijk aangeven dat *“de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”*. Verzoeker citeert met name uit het rapport van de Verenigde Naties van 4 juli 2019 betreffende de moeilijke toegang tot levensmiddelen; The New Yorker, *“Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point”* van 22 februari 2019; BBC News, *“Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom”* van 9 maart 2019; The Washington Post, *“Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation”* van 28 mei 2019; UNHCR, *“Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn”*, van 9 februari 2018; The Guardian, *“US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain”* van 17 februari 2019; en *“aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain en BBC News, Venezuela crisis: Président Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>”*. Verzoeker benadrukt dat hij aan een tumor in de borst lijdt, wat door het CGVS niet betwist wordt. Hoewel deze tumor goedaardig is, moet verzoeker regelmatig medicatie innemen om te genezen, waar geen of onvoldoende toegang toe is in Venezuela. Volgens verzoeker vormt het feit dat de COI Focus van 2019 niets over de socio-economische situatie vermeldt op zijn minst een indicatie is dat de situatie zich niet verbeterd heeft. Verzoeker citeert een verklaring van de Hoge Vertegenwoordiger van de Europese Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, die betreffende de herverkiezing van Maduro stelt: *“This only pushes further away the possibility of a constitutional negotiated solution while the political, economic and social situation in the country keeps getting worse and the impact of the crisis in the stability of the region is increasing.” (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10/01/2019,*

Hij besluit dit onderdeel door te stellen dat de “*verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, en huisvesting ontbreekt. In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoeker dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt. Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela*”.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten. *In casu* betwist het CGVS niet dat verzoeker Venezolaans is, en moeten de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd worden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "*Handvest*").

Hij is van mening dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op daadkrachtige wijze uitgevoerd heeft en argumenteert als volgt. Wat de politieke activiteiten van verzoeker betreft wijst verzoeker op het volgende: “*Verzoeker is militant van de oppositie, en heeft herhaaldelijk aan betogingen deel genomen. Trouwens is hij in België ook actief en zichtbaar in zijn activiteiten tegen de regering. Dit wordt door de CGVS niet betwist. Hij woont (samen met zijn oom) naast een buurt van colectivos (van de Tupamaros), wie op de hoogte waren dat verzoeker en zijn oom deelnamen aan de protesten. Zijn oom heeft ook, samen met andere buurmannen, een muur van zijn buurt waarop de teken van de colectivos stond herverft tegen de wil van de colectivos. Zoals door de hieronder vermeldde objectieve bronnen aangetoond, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert (zie beslissing p. 2), worden niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten, of mensenrechten verdedigers vervolgd. We verwijzen al naar arrest nr 227 665 van 21/10/2019 van uw Raad waarin duidelijk gesteld werd dat "burgers met een specifiek profiel - overheidskritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar **ook anderen met een minder gedetermineerd profiel**- worden geïsoleerd en te maken kregen met geweld gepleegd door het Venezolaans leger, en politie, de inlichtingendiensten en de "Colectivos Chavistas". (pagina 11), en dat "**iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert**" (p. 11), zowel als dat "**politieke tegenstanders en demonstranten geïsoleerd worden door de veiligheidsdiensten**" (pagina 12). Dit is van toepassing aan verzoeker. Zoals hierop uitgelegd, was hij inderdaad militant van de oppositie en heeft herhaaldelijk deelgenomen aan verschillende betogingen. Zijn oom (met wie hij leefde) heeft ook openlijk zijn verzet tegen de colectivos (dus tegen de regering) getoond door een muur met de teken van de colectivos te herverfen, tegen hun wil. Geen van deze gegevens worden door de CGVS betwist.*”

Hierna gaat verzoeker in op de gebeurtenissen van 30 oktober 2017 en probeert hij de argumenten van het CGVS omtrent de ongeloofwaardigheid van de overval te weerleggen.

Betreffende de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en zijn nicht O. over de hoeveelheid gestolen computers stelt verzoeker: “*Zowel de oom als de nicht van verzoeker hebben verklaart dat 2 computers meegenomen werden. Zijn partner heeft uitgelegd dat de laptop van de nicht en de desktop van verzoeker meegenomen werden. Toen aan verzoeker gevraagd werd hoeveel computers meegenomen werden, heeft verzoeker geantwoord dat alleen zijn computer meegenomen werd, wat hij bevestigt. Zijn computer werd inderdaad meegenomen, maar de laptop van zijn nicht werd ook meegenomen. Verzoeker heeft het verschil gemaakt tussen een computer (dus en desktop) en een laptop. Er was dus geen tegenstrijdigheid.*”

Aangaande de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van zijn oom L. en de vermeldingen in de klacht bij de politie over het aantal gestolen GSM's, voert verzoeker aan dat er in totaal vijf GSM's gestolen zijn en dat de tegenstrijdigheid te verklaren valt door het feit dat zijn oom onder stress stond ten tijde van de indiening van zijn klacht.

Voor wat betreft het feit dat verzoekers oom weinig concrete informatie geeft over de colectivos die verantwoordelijk waren voor de aanval, voert hij aan dat zijn oom heeft verklaard dat de buurt van de tupamaros wel aan hun buurt grenst, maar dat ze geen contact met elkaar hebben en de gemeenschappen afgesloten van elkaar leven. Verzoeker, zijn oom en zijn familie konden de leider van de aanvallers herkennen door de karakteristieke litteken die hij op zijn gezicht heeft, maar anders kennen ze de tupamaros niet. Verzoeker meent ook dat het CGVS zijn ooms verklaringen een onvoldoende niveau van detail over de tupamaros verwijt, maar dat aan verzoeker zelf over dit thema geen of weinig vragen werden gesteld, hoewel het CGVS dit op basis van zijn onderzoeksplicht wel had moeten doen.

Aangaande het argument van het CGVS dat de rekeningafschriften van het ziekenhuis dateren van acht weken na de aanval op het huis, benadrukt verzoeker dat hij heeft uitgelegd dat hij op de dag van de aanval ook naar het ziekenhuis is gegaan, maar hier geen bewijs van heeft, niet dacht dat hij dit voor iets nodig zou hebben, en in shock was door de recente aanval op hemzelf en zijn familie. Verzoeker keerde terug naar het medisch centrum omdat hij in de weken na de aanval verder pijn en gezondheidsproblemen kende, en kreeg toen de rekeningafschriften.

Verzoeker meent ook dat het CGVS te streng oordeelt wanneer zij meent dat het vreemd is dat de partner van verzoeker zich niet herinnert of hij de dag na de aanval naar het medisch centrum ging of niet. De verklaring hiervoor is volgens verzoeker dat de aanval drie jaar geleden gebeurde en hij sindsdien een paar keer naar het medisch centrum moest gaan.

Aangaande het feit dat de redenen van het bezoek niet op de rekeningafschriften van het medisch centrum vermeld worden, voert verzoeker aan dat dit normaal is aangezien het niet om een medisch attest gaat. De foutieve vermelding door het medisch centrum van zijn naam op de rekeningafschriften kan verzoeker niet verweten worden.

De gedetailleerde verklaringen van verzoeker over de aanval beslaan bovendien bijna twee pagina's in de notities van het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 21-22). Aan dit deel van de verklaringen heeft het CGVS minder aandacht besteed, terwijl de beslissing zich meer concentreert op de beweerde tegenstrijdigheden en vergissingen over de aanval.

Vervolgens gaat de verzoeker in op de door het CGVS aangehaalde argumenten in verband met de gebeurtenissen van 7 november 2017 en probeert hij deze te weerleggen. Hij stelt hierover het volgende: *“Ten eerste verwijt de CGVS dat de oom van verzoeker aangaf dat hij en zijn dochter op de bendelen die ze herkend hadden sprongen en er een worsteling was, terwijl zijn nicht geen gewag van fysieke geweld gemaakt heeft. Verzoeker benadrukt dat hij toen niet aanwezig was, maar dat hem verklaart werd dat zijn nicht inderdaad schreeuwde, en dat er woordwisselingen waren. Hij preciseert ook dat er geen fysieke geweld was, behalve toen zijn oom probeerde om de dieven tegen te houden, zodat ze niet weglopen konden. Zijn oom heeft de dieven geduwd en liet ze niet weglopen. Hij veronderstelt dat dit de fysieke deel was van de confrontatie, waarover zijn oom het had. Verder beweert verwerende partij dat de oom van verzoeker onvoldoende details geeft over het verloop van dit gebeurtenis en van de aankomst van de politie. Hij heeft echter details gegeven over hoe de bende leden die ze herkenden eruit zagen, waar ze waren, en hoe het verlopen is (persoonlijk onderhoud 1 p 3 en 2 p8 -onder andere: precieze beschrijving van hoe ze gekleed waren). De oom van verzoeker heeft ook verklaard dat de politie langskwam toen ze hem en zijn familie schreeuwden hoorden, dat ze op de grote straat waren (avenida de mayo) waar de politie vaak patrouilleert, en dat ze dus naar hen toe kwamen. De oom van verzoeker legt uit dat hij niet begreep wat meer de protection agent horen wou tijdens het PO met betrekking tot de aankomst van de politie. Verzoeker voegt toe dat zijn oom onder stress was tijdens zijn onderhoud. Verzoeker merkt ook op dat hoewel de CGVS aan zijn oom een gebrek aan details verwijt betreffend een klein aspect van een element van zijn relaas (de aankomst van de politie tijdens de gebeurtenissen van 7 november) de CGVS weinig aandacht blijkt te steden aan de vele details die zijn oom wel gegeven heeft. Zo heeft zowel de oom als zijn dochter (de nicht van verzoeker) tijdens meer als een pagina van het verslag van hun gehoor over de aanval en gijzeling van 30 november gesproken (zie persoonlijk onderhoud 1 verzoeker p3). De CGVS blijkt deze details echter heel minder in rekening te nemen.*

Daarna verwijft de CGVS aan verzoeker tegenstrijdige verklaringen tussen hem, zijn nicht, zijn partner, en zijn oom, met betrekking tot hoelang de twee criminelen bij de politie vastgezet hebben. Verzoeker bevestigt dat ze een nacht in de cel vastgezet hebben, en legt uit dat hij en zijn partner dit waarschijnlijk al in Venezuela vals verstanden hadden. Het was echter sowieso niet zo belangrijk voor hen te weten exact hoelang de criminelen vastgezet zijn. Wat hen veel meer verontrustte was het feit dat ze opnieuw vrij waren. Trouwens verwijft de CGVS aan verzoeker een onduidelijkheid in de verklaringen van zijn familie leden over wie aanwezig was op 7 november. Hoewel hij nog zijn partner zelfs niet aanwezig waren, bevestigt verzoeker dat zijn moeder, zijn oom, zijn nicht, en de vriend van zijn nicht aanwezig waren. Hij herhaalt dat hij zijn moeder niet meteen vermeldde als aanwezig deze dag omdat ze niet betrokken wou zijn in de asiel procedure."

Aangaande het argument van het CGVS dat het opmerkelijk is dat verzoeker na de overval zijn domicilie verzette, voert verzoeker aan dat hij al twee adressen had geregistreerd vóór de aanval. Verzoeker benadrukt dat hij en zijn partner geen andere keuze hadden dan zich elders te vestigen, en dat hij uit angst om herkend te worden door de criminelen zijn uiterlijk veranderde door zijn haren te verven en een baard te laten groeien. Verzoeker voert aan dat hij omwille van deze uiterlijke veranderingen een nieuwe identiteitskaart moest aanvragen, aangezien er in Venezuela vaak controles op basis van de foto op de kaart plaatsvinden, en verklaart te zullen proberen aan de Raad een kopie van zijn oude en nieuwe kaart te sturen, zodat deze het verschil in zijn uiterlijk kan evalueren.

Verzoeker betwist vervolgens dat het argument dat zijn vertrek uit Venezuela met zijn eigen paspoort aantoonde dat hij niet in de negatieve aandacht van de Venezolaanse overheden staat. Hij verklaart dat hij niet onder arrestatiebevel stond maar wel bij de lokale overheden bekend was, en herinnert eraan dat de colectivos, inclusief de tupamaros, voor de overheid werken.

Betreffende zijn politieke activiteiten in België voert verzoeker aan: *"De CGVS betwist niet dat verzoeker in België zeer actief is binnen de oppositie, en op zichtbare manier (hij is zowel in tijdschriften als op sociale media verschenen). Hij heeft meerdere politieke bijeenkomsten tegen de regering organiseert (waaronder bij de Europees parlement). Hij heeft zelfs herhaaldelijk Patricia Betancourt (een bekende politicus van de oppositie) ontmoet, en is naar haar en verschillende politicus van de Venezolaanse oppositie (waaronder de toenmalige burgemeester van Caracas Antonio Ledezna) in tijdschriften en op sociale media verschenen (zie verslag van PO pi3, 14, 17, 23). Hij wordt ook genoemd in een op instagram gepubliceerde video als beheerder van de instagram pagina van een oppositie groep (zie verslag van PO pl 7). Geen van deze gegevens wordt door de CGVS niet betwist. De CGVS benadrukt dat alleen personen met een bepaalde zichtbaarheid binnen de oppositie in geval van terugkeer problemen kennen met de overheden. De beslissing preciseert dat dit ook personen betreft waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de regering (beslissing p7 § 1). Verzoeker heeft deze zichtbaarheid, sinds hij in verschillende tijdschriften en op sociale media naast bekende personaliteiten van de oppositie verschenen is, en sinds hij meerderde belangrijke bijeenkomsten van de oppositie in België organiseert heeft, waar vele bekende politici van de oppositie aanwezig waren."*

Wat de nood aan subsidiaire bescherming en de socio-economische situatie van verzoeker betreft tenslotte stelt verzoeker dat hij geen eigendom heeft in Venezuela, geen huis waar hij zou kunnen wonen, en er geen werk zou kunnen vinden. Dit geldt ook voor zijn partner, en bovendien moeten zij voor hun baby zorgen. Hij voert aan dat het CGVS zijn socio-economische situatie onvoldoende heeft onderzocht: *"De beslissing beperkt zich te vermelden dat verzoeker in een huis woonde (eigendom van een tante), dat hij hoger onderwijs gevolgd heeft (dus secundair onderwijs), en dat hij toen zijn kost verdiende met ICT. Verzoeker heeft nochtans verklaart dat hij onvoldoende levensmiddelen kopen kon, en dat zijn loon gering en gevarieerd was (zie verslag van PO p 6,9). Ook zijn familie heeft het nu nog moeilijk om aan voldoende levensmiddelen te raken (zie verslag van PO p9)."*

Verzoeker beargumenteert ook: *"Hoewel de CGVS bovendien zonder twijfel op de hoogte is van de reusachtige inflatie in Venezuela, blijkt hij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor vele burgers ondervoeding betekent (zie in bijlage The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent", 25/06/2018). Verzoeker bevestigt dat hij het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijft naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvestiging ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie. We verwijzen bovendien naar arresten van uw Raad van 15/01/2019 (n° 215 179 en n° 215 179), waar de beslissing van de CGVS vernietigd wordt, omdat de "situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard*

is", en dat de "situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context". Ook in de laatste COI Focus over Venezuela, gedateerd van maart 2019, waarop zich de CGVS baseert, brengt de CGVS geen geactualiseerde elementen met betrekking tot de socio-economische situatie. Dit rechtvaardigt volgens ons dan ook ten minste een vernietiging van de beslissingen. We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt".

Als conclusie stelt verzoeker dat de elementen die ingeroepen worden door de commissaris-generaal omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd kan worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers en de beschikbare informatie behandeld.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, onder andere, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie van de regering en de erge onveiligheidssituatie.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;
5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-another-tool-to-intimidate-the-press/>;
7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>;
8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>;
9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtbf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094;
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;
11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
12. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>;
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.nyorker.com/news/news-desk/venezuelas-foodcrisis-reaches-a-breaking-point>;
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>;

15. The Washington Post, "*Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a génération*", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-613bf24db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45; 6-11 e9
16. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>;
17. Human Rights Watch, World Report 2019- Events of 2018, Venezuela, <https://www.hrw.org/worldreport/2019/country-chapters/venezuela>;
18. CNN, Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds, June 8, 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuela-most-dangerous-country-intl/index.html>.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 31 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018 (internetlink); de "*COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019 (internetlink); de *COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*", van juli 2019 (internetlink); "*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*" van juni 2020 (internetlink) en "*COI Focus Venezuela: Situatieschets*" van 15 mei 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het

Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*".

2.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (I) de politieke activiteiten van verzoeker in Venezuela eerder beperkt bleven en er geen aanwijzingen zijn dat hij door deze activiteiten in het vizier van de Venezolaanse overheid zou komen, (II) de verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegde over de overval van 30 oktober 2017 en de confrontatie met de overvallers op 7 november 2017, en er bovendien tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden over deze gebeurtenissen, die nochtans aan de basis van hun vertrek uit Venezuela zouden liggen, (III) er redelijkerwijze kan van uitgegaan worden dat zijn politieke activiteiten van in België niet zichtbaar of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten aangezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het regime stond, (IV) verzoeker niet aantoont dat er in zijne hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela gezien zijn profiel en financiële situatie; (V) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; (VI) de door verzoeker neergelegde documenten niets kunnen wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen dus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen waardoor niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in die mate niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst,

nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

2.5.2. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoeker woonde in het huis van zijn oom in Isla Margarita samen met zijn vriendin V., zijn oom L., diens dochter D.. Hij nam deel aan een vijftal anti-regime betogingen. Verzoekers oom herschilderde in februari 2017 een muur in zijn wijk waarop de colectivos hun symbolen hadden aangebracht, en werd tijdens het schilderen door de colectivos bedreigd. In maart 2017 werd er bij verzoeker en andere inwoners van hun wijk ingebroken door de colectivos en werden er verschillende zaken gestolen. Op 30 oktober 2017 werden verzoeker, zijn vriendin V., zijn oom L. zijn nicht O., de partner van zijn oom, Y., en haar dochter A., thuis overvallen door colectivos, die hen zwaar mishandelden en ondermeer computers, kledij en schoenen stalen. Hierna dook verzoeker samen met zijn vriendin onder. Op 7 november 2017 liepen de familieleden van verzoeker hun overvallers op straat tegen het lijf, waarop zij de politie verwittigden, die de overvallers arresteerde. De overvallers werden door de politie echter snel terug vrijgelaten. Aan de oom van verzoeker deed de politie de identiteit van de overvallers mee opdat deze het recht in eigen hand zou nemen. Verzoeker veranderde uit vrees voor de overvallers zijn uiterlijk. Verzoeker verliet Venezuela uit angst om nog verder aangevallen te worden door de colectivos. Verzoeker neemt in België deel aan protesten tegen het Venezolaans regime, organiseerde zelf een manifestatie, en beheert een facebook- en instagrampagina van Venezolanen in ballingschap in België. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Venezuela de mannen die hen overvielen en omwille van zijn politieke activiteiten in België problemen te kennen met het Venezolaans regime.

2.5.2.1. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de landeninformatie aangebracht door beide partijen, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

2.5.2.2. Betreffende de politieke activiteiten van verzoeker in Venezuela stelt de Raad vooreerst vast dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat hij in 2016 en 2017 deelnam aan een vijftal betogingen. Evenmin stelt het CGVS in vraag dat de oom van verzoeker een muur met symbolen van de colectivos in februari 2017 zou hebben beschilderd. De Raad stelt evenwel vast dat het politiek activisme van verzoeker zeer beperkt was. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker geen prominent of gekend militant is en dat hij bij de betogingen waaraan hij deelnam geen organiserende of leidende rol opnam, maar puur als deelnemer aanwezig was en geen persoonlijk problemen kende tijdens of na deze betogingen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 februari 2019, p. 11-12, p. 14, notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 5). Verzoeker was evenmin lid van een politieke partij.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen aan die de analyse van het CGVS betreffende zijn beperkte politieke activiteiten in een ander daglicht kunnen plaatsen. Waar verzoeker beweert dat uit de door hem geciteerde informatie blijkt dat ook opposanten met een minder uitgesproken profiel, demonstranten en mensen die zich verzetten tegen het regime worden gevisieerd, en dat dit op hem van toepassing is, stelt de Raad het volgende vast. Uit de landeninformatie in het administratief dossier en de aanvullende nota van verwerende partij blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het OHCHR rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen

en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). “*Amnesty International*” stelt dat er in januari 2019 “*targeted executions*” plaatsvonden “*based on the profile of the victims*”, zijnde “*young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media*” (“*Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in “*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019). Verder blijkt dat ook uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvonden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard.

Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Uit het rapport van OHCHR: “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van 5 juli 2019 blijkt dat ook in de eerste helft van 2019 nog steeds overal in het land betogingen gehouden werden maar bleef de situatie over het algemeen ongewijzigd. Uit de “*COI Focus Venezuela Situatieschets*” van 15 mei 2020 blijkt dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven. Evenwel werd een oppositiemars in Barquisimeto in februari 2020 in aanwezigheid van oppositieleider Guaido aangevallen door collectivos en werd ook een demonstratie in maart 2020 in Caracas met traangas bestookt, waarna drie parlementsleden van de oppositie werden gearresteerd (p. 9). De Raad stelt vast dat *in casu* verzoeker weliswaar deelnam aan vijf betogingen maar verder geen melding maakt van enige problemen die hij hierbij zou hebben gehad. Ook maakt verzoeker geen melding van enige politieke activiteiten via sociale media voor zijn vertrek uit Venezuela en stelt dat er bij zijn weten geen beelden of bewijzen bestaan van zijn deelname aan manifestaties (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 5).

De Raad kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift of bij de aanvullende nota neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat de informatie neergelegd door verzoeker betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en in de lijn ligt van de landeninformatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en dat verzoeker ook niet aantoont dat de loutere deelname aan protestbetogingen systematisch vervolgd wordt door de Venezolaanse autoriteiten.

2.5.2.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij in het verleden omwille van zijn beperkte politieke activiteiten reeds geïsoleerd werd door het Venezolaanse regime of daaraan gelinkte groeperingen. Voor zover verzoeker aanhaalt dat zijn oom openlijk zijn verzet toonde tegen de colectivos door in februari 2017 een muur te herschilderen waarop de colectivos hun naam en symbolen hadden op aangebracht, toont verzoeker niet aan dat dit als een daad van verzet werd beschouwd, noch dat hij of zijn familie hierdoor geïsoleerd zouden worden en wijst de Raad er op dat hij hier in elk geval zelf niet bij betrokken was. Uit de verklaringen van verzoekers oom blijkt dat deze de muur in kwestie samen met andere leden van het bewonerscomité van de privé-woonzone “*Las Palmas*” schilderde, omdat deze muur deel uitmaakt van de privé-woonzone en zij daarom wilden dat de muur een neutraal uitzicht had. De oom van verzoeker verklaart ook nog dat de muur werd geschilderd omdat deze “[...] een slecht imago gaf aan onze woonwijk” (notities persoonlijk onderhoud oom 18 maart 2019, p. 14). Hieruit blijkt ook dat het schilderen van de muur niet noodzakelijk te maken had met de politieke voorkeur van de oom van verzoeker, maar wel met het feit dat hij inwoner was van een privé-woonzone waarvan hij, samen met de andere inwoners, het neutrale karakter wilde bewaren.

2.5.2.4. Betreffende verzoekers verklaringen over de gijzeling op 30 oktober 2017 en de confrontatie met de belagers op 7 november 2017, die de aanleiding zouden hebben gevormd voor verzoekers vertrek uit Venezuela, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de verklaringen van zijn oom en nicht, die ook verklaren bij deze gijzeling aanwezig te zijn geweest, te weerleggen.

Vooreerst worden in de bestreden beslissing een aantal incoherenties in verzoekers verklaringen en van zijn familieleden aangehaald die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en die van zijn familieleden hierover ondermijnen. Verzoeker poogt een aantal van deze tegenstrijdigheden te weerleggen, maar slaagt er niet in een afdoende uitleg te geven. Waar de bestreden beslissing stelt dat de oom van verzoeker en zijn nicht verklaren dat de ouders twee computers meenamen en dat verzoeker stelde dat slechts één computer werd meegenomen, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat toen hem tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoeveel computers er gestolen waren hij dacht dat het enkel over desktops ging en niet over laptops, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker tijdens het interview op de vraag hoeveel computers er gestolen werden letterlijk antwoordde: *“Eén, dat was de mijne. Een laptop”* (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 6). Door de loutere stelling dat hij het onderscheid maakte tussen computers en laptops weerlegt verzoeker deze tegenstrijdigheid niet. Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de homejacking, daar er verwacht kan worden dat verzoeker en zijn familieleden gelijklopende verklaringen afleggen over de meer waardevolle gestolen goederen, temeer daar de neef van verzoekers belang hechtte aan de diefstal van zijn laptop en de GSMs, aangezien er persoonlijke informatie op kon worden teruggevonden, (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 6). Afgaande op deze verklaringen zou verzoeker dan toch aandacht moeten hebben voor diefstal van een tweede computer. Betreffende de tegenstrijdigheid die het Commissariaat-generaal aanhaalt tussen het aantal gestolen GSMs dat verzoekers oom L. vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud en in de klacht bij de politie, bevestigt verzoeker in het verzoekschrift nu dat er in totaal 5 GSM's gestolen werden en verwijst naar het feit dat zijn oom onder stress. De Raad stelt vast dat het feit dat verzoekers oom onder stress stond toen hij zijn klacht indiende geen verklaring biedt voor diens tegenstrijdige verklaringen, daar de oom van verzoeker de klacht een week na de overval indiende en er geen bijzondere reden te ontwaren valt waarom hij op dat moment geen precieze verklaringen over de gestolen goederen zou kunnen afleggen.

Verzoeker haalt ook nog aan dat zijn oom slechts weinig concrete informatie kon geven over de Tupamaros die zij verantwoordelijk achten voor de aanval op hun huis omdat de gemeenschappen ondanks hun fysieke nabijheid geen contact met elkaar hebben. Dit kan naar het onderdeel van de Raad de onwetendheid van de oom en nicht van verzoeker over de personen die naast hun wijk woonden en hen overvallen zouden hebben niet verklaren. Dit strookt immers niet met de kopie die zij neerleggen van de identiteitskaart van één van de Tupamaros die hen zou hebben overvallen. Op de kopie van de identiteitskaart is de naam van de overvalder duidelijk leesbaar (J. A. I. G.). De oom van verzoeker kan tijdens zijn interview op het CGVS echter geen enkele naam van de Tupamaros geven (notities persoonlijk onderhoud oom 19 maart 2019, p. 13-14) De nicht van verzoeker herinnerde zich van deze naam enkel de voornaam, J.. Bijkomend blijkt uit de klacht bij de politie die de oom van verzoeker neerlegt dat de oom zelf aan de politie zou hebben verklaard dat de leider van de Tupamaros, die het litteken op zijn gezicht heeft, bekend staat als *“Gezicht van de dood”*. De oom en de nicht van verzoeker vermeldden deze bijnaam echter niet wanneer de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal hen vroeg naar de identiteit van hun belagers. Dat de oom en nicht van verzoeker de naam of bijnaam van één van hun belagers niet kunnen noemen, ondanks het feit dat zij documenten in hun bezit hebben waarop duidelijk een naam en bijnaam vermeld staan, ondermijnt de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers familieleden en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover. Voor zover verzoeker ook nog aanvoert dat aan hemzelf geen of weinig vragen werden gesteld over de Tupamaros en dat het CGVS hiermee niet voldoet aan haar onderzoeksplicht, stelt de Raad vast dat verzoeker verder ook geen elementen aanbrengt die de ongelooftwaardigheid van de verklaringen van zijn oom hierover zouden kunnen herstellen.

Verder stelt de Raad vast dat zowel verzoeker als zijn familieleden verklaren dat de leider van de groep overvallers zijn bivakmuts op het einde van de overval afdeed en dat verzoeker en familieleden zich zo van zijn identiteit konden vergewissen. Dit strookt niet met hun verklaringen dat de overvallers het huis gemaskerd binnendrongen en hier uiteraard een motief voor hadden, met name niet herkend worden, waardoor het ongelooftwaardig is dat de leider op het einde van de overval toch zijn gelaat kenbaar zou maken aan zijn slachtoffers. Verzoekers oom werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd om dit te verklaren en verklaart hierover: *“Op het ogenblik dat hij de sleutels van het huis vroeg, en met al het geschreeuw van de vrouwen die daar aanwezig waren, was hij genoodzaakt om zijn kap af te doen om daar om te vragen, om die sleutels te vragen.”* (notities persoonlijk onderhoud oom 18 februari 2019, p. 16). De Raad is van mening dat dit geenszins overtuigt. Dat de overvalder drie uur lang met een bivakmuts op verzoeker en zijn familie mishandelde en beroofde, maar deze muts wel diende af te

zetten om de sleutels van het huis te vragen, is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van diens verklaringen en bijgevolg de verklaringen van verzoeker over deze feiten.

Met betrekking tot de confrontatie met twee van de overvallers op 7 november 2017 en de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid tussen verzoeker, zijn oom en zijn nicht betreffende het feit of zijn nicht al dan niet de colectivos fysiek had aangevallen, voert verzoeker aan dat er geen fysiek geweld aan te pas kwam, behalve toen zijn oom probeerde om de Tupamaros fysiek tegen te houden. Dit strookt echter manifest niet met de verklaringen van verzoekers oom tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij stelde: *“We zijn op hen gesprongen [...] Natuurlijk hebben we ze aangevallen [...] Het was een sterke worsteling. Mijn dochter had sterke psychologische gevolgen daarvan omdat ze eigenlijk de man die haar misbruikt had herkende. Het was de man die haar intieme delen aangeraakt had. Dus toen ze hem zag is ze direct op hem gesprongen [...] Het was een agressie. Mijn dochter had inderdaad aangevallen, de vrouwen werden allemaal nerveus en ze begonnen elkaar te duwen.”* (notities persoonlijk onderhoud oom maart 2019, p. 9) en *“We waren op hen gesprongen [...] Mijn dochter en wij ook. Wij hebben allemaal op hen gesprongen”* (notities persoonlijk onderhoud oom 18 maart 2019, p. 11). De Raad stelt vast dat verzoeker nu een andere versie van de feiten geeft die in het geheel niet strookt met wat door zijn oom meerdere keren werd verklaard, met name dat O. de overvallers fysiek had aangevallen, wat de geloofwaardigheid van diens verklaringen met betrekking tot de confrontatie met de overvallers ernstig ondermijnt.

Wat betreft de personen die aanwezig waren tijdens de confrontatie op 7 november 2017 stelt verzoeker in het verzoekschrift nu dat de vriend van zijn nicht O., R., ook aanwezig was. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker R. echter nooit noemde toen hem tijdens het persoonlijk onderhoud meerdere keren werd gevraagd iedereen te noemen die bij het incident aanwezig was, maar enkel verwijst naar zijn oom, zijn moeder en zijn nicht (notities persoonlijk onderhoud 18/16473 18 maart 2019, p. 9), hoewel zijn oom tijdens zijn interview wel verklaarde dat R. betrokken was bij de confrontatie met de Tupamaros. Verzoeker weerlegt deze tegenstrijdigheid niet door de loutere stelling in het verzoekschrift R. erbij was. Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over het incident op 7 november 2017, te meer daar zowel verzoeker, zijn oom L., zijn nicht O., en zijn moeder zich allemaal in België bevinden en het dus aangenomen kan worden dat zij de gebeurtenissen die tot hun vertrek uit Venezuela hebben geleid nog zouden hebben besproken, en de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bevestigde dat er thuis over het incident werd gesproken (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 9).

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat de rekeningafschriften van het ziekenhuis van acht weken na de aanval dateren omdat hij in de weken na de aanval nog last kreeg van zijn verwondingen. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee echter geen verklaring geeft voor het feit dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij ongeveer een maand of drie of vier weken later naar het ziekenhuis ging (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 februari 2019, p. 20), terwijl de documenten de datum van 26 december 2017 vermelden, en hieruit dus blijkt dat zijn ziekenhuisbezoek dateert van twee maanden na de aanval. Dat verzoekers partner tijdens het persoonlijk onderhoud niet wist te antwoorden op de vraag of verzoeker al dan niet nog naar het ziekenhuis ging in de weken en maanden na de overval is naar het oordeel van de Raad eveneens als een duidelijke aanwijzing van de ongeloofwaardigheid van de feiten. Immers, indien verzoeker kwetsuren zou hebben vertoond die twee maanden na de feiten nog problemen opleverden, zou dit logischerwijze tot bezorgdheid hebben geleid bij de familie en zou zij zich dit normaliter toch enigszins moeten herinneren.

Aangaande het gedrag van verzoeker na de incidenten, wijst de Raad er op dat de verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn interview op het CGVS meermaals opmerkt dat de Tupamaros banden hebben met het Venezolaans regime. Dat verzoeker zijn officieel domicilie-adres overzette naar zijn onderduikadres en een nieuwe identiteitskaart aanvraag, hoewel zijn oude identiteitskaart nog geldig was, strookt niet met de door hem geuite vrees voor de collectivos en het regime, nu hij niet verklaart waarom hij dergelijk risico zou nemen zou hij werkelijk de collectivos vrezen. Verzoeker voert nu in het verzoekschrift aan dat hij reeds de twee domicilie-adressen had geregistreerd voor de aanval plaatsvond. Indien deze verklaring voor waar wordt aangenomen, verklaart dit niet waarom verzoeker ervoor koos om onder te duiken op een adres waar hij officieel gedomicilieerd was en dus gevonden kon worden door het regime. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing hierover op goede gronden het volgende stelt: *“Bovendien moet worden opgemerkt dat u in maart 2018 - toen zat u volgens uw verklaringen ondergedoken - een nieuwe identiteitskaart heeft aangevraagd terwijl uw oude identiteitskaart op dat moment nog vijf jaar geldig was (zie document 6). Meer bepaald is uw oude identiteitskaart nog geldig tot maart 2023. Aangezien u ook de Venezolaanse autoriteiten vreest, is het*

opmerkelijk dat u vrijwillig naar deze autoriteiten bent gegaan terwijl dit helemaal niet nodig was. Gevraagd naar de reden waarom u twee identiteitskaarten heeft, stelt u dat de oude bijna vervallen was en dat men dan een nieuwe kan aanvragen (CGVS 1, p. 18). Geconfronteerd met de vaststelling dat uw oudste identiteitskaart nog geldig is tot 2023 antwoordt u dat u een nieuwe heeft aangevraagd omdat uw uiterlijk heel veel is veranderd en dat u op verschillende plaatsen zoals instellingen en discotheken eisen dat men een actuele identiteitskaart heeft. Deze verklaringen worden niet aanvaard. Uw oudste identiteitskaart was nog recent genoeg en uit de foto's op uw identiteitskaarten blijkt dat uw uiterlijk niet erg veranderd is en u nog duidelijk herkenbaar bent op uw oudste identiteitskaart. Uw verklaring dat discotheken een actuele identiteitskaart eisen – en u hiermee impliceert dat u naar discotheken ging -, is niet verenigbaar met uw verklaring als zou u vanaf de overval op 30 oktober 2017 in uw woning ondergedoken hebben geleefd in Venezuela (CGVS 1, p. 22).” Op basis van voorgaande concludeert de Raad dat het gedrag van verzoeker na de incidenten niet te verenigen valt met de door hem aangehaalde vrees voor vervolging door het Venezolaanse regime en de collectivos. Dat verzoeker Venezuela legaal verliet, vormt hiervan een bijkomende indicatie. Verzoekers verklaring dat hij niet onder een arrestatiebevel stond, maar dat hij wel bij de lokale overheden bekend was en dat de Tupamaros voor de regering werken, bevestigen enkel de voorgaande bovenstaande vaststellingen van de Raad, en de conclusie dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten, noch omwille van zijn beperkte politieke activiteiten voor zijn vertrek uit Venezuela, noch omwille van zijn beweerde problemen met collectivos.

2.5.2.5. Betreffende de politieke activiteiten van verzoeker in België wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoeker zichtbaarheid kent als opposant omdat hij in “*verschillende tijdschriften en op sociale media naast bekende personaliteiten van de oppositie is verschenen, en meerdere belangrijke bijeenkomsten van de oppositie in België heeft georganiseerd, waar vele bekende politici van de oppositie aanwezig waren.*” Verder stelt verzoeker dat hij wordt genoemd in een op instagram gepubliceerde video als beheerder van de instagrampagina van een oppositiegroep.

Uit de documenten neergelegd door verzoeker en het sociale media-onderzoek door het CGVS dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker in België deelnam aan verschillende anti-regime manifestaties van Venezolanen. Bij één van deze manifestaties, met name de manifestatie op 13 oktober 2018 in Brussel, nam de verzoeker een organiserende rol op zich door de toestemming aan de stad Brussel te vragen voor de manifestatie. Anderzijds waren bij verschillende door verzoeker bijgewoonde bijeenkomsten gekende Venezolaanse oppositiefiguren aanwezig. Verzoeker heeft een Instagramaccount “*Venezolanos en Exilio*” en een Facebookpagina “*Venezolanos en Brugge*” waarop hij reeds anti-regime posts publiceerde.

Waar in het verzoekschrift wordt beweerd dat verzoeker *meerdere* bijeenkomsten tegen het regime heeft georganiseerd, waaronder bij het Europees Parlement, en dat er op deze bijeenkomsten *vele bekende politici van de oppositie aanwezig* waren, tonen de door hem neergelegde documenten enkel aan dat verzoeker één bijeenkomst mee organiseerde, met name de bijeenkomst op 13 oktober 2018, maar niet dat er op deze manifestatie bekende personaliteiten van de oppositie aanwezig waren.

Uit de foto's van verzoeker blijkt dat hij in België inderdaad gekende Venezolaanse oppositieleiden, waaronder Patricia Betancourt en Antonio Lezedma heeft ontmoet en dat er een foto van hem met deze personen werd genomen. Op de door verzoeker neergelegde foto's is hij zichtbaar met enkele Venezolaanse oppositiefiguren. Verzoeker toont echter niet aan dat deze foto's zouden zijn verschenen in de pers. Uit het door het CGVS gevoerde sociale mediaonderzoek blijkt dat de eerste post van de door verzoeker beheerde Instagramaccount “*Venezolanos en Exilio*” op 28 november 2018 een foto van een groep personen, waaronder verzoeker, zijn oom en niet met Patricia Betancourt en Antonio Lezedma betreft. Verzoeker toonde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS ook een Whatsappbericht van Patricia Betancourt en verklaarde toen dat zij hem informatie gaf en vroeg om deze verder te delen, hetgeen verzoeker verklaart te doen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, 18 februari 2019, p. 17).

De krantenartikels die verzoeker neerlegt zijn algemene artikels over een pro-Juan Guaidó manifestatie in Brussel. De naam van verzoeker wordt in deze artikels niet genoemd. De foto's in deze artikels zijn van de gehele groep betogers, waarop verzoeker niet duidelijk identificeerbaar is en waaruit niet blijkt dat hij een leidende rol zou hebben gespeeld tijdens de manifestatie.

Verzoeker toont niet aan dat zijn identiteit te identificeren valt op zijn Instagram- of facebookaccount. Uit het sociale media onderzoek van het CGVS blijkt dat verzoeker op 22 februari 2019 op de

Instagramaccount "*Venezolanos en Exilio*" een video publiceerde waarop hij zichtbaar is en aangeeft dat hij de beheerder is van de Facebookpagina en de Instagramaccount. Uit het onderzoek blijkt echter niet of verzoeker zijn naam op deze video vermeldt.

Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker op zijn persoonlijke facebookaccount, die niet anoniem is, uit voorzichtigheid geen publieke oproepen doet tot betogingen of acties tegen het Venezolaans regime en zijn persoonlijke sociale mediaccounts gescheiden houdt van de Instagramaccount "*Venezolanos en Exilio*" en een Facebookpagina "*Venezolanos en Brugge*" om problemen met het regime te voorkomen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, 18 maart 2019, p. 14, 16). Hij postte een foto als beheerder van "*Venezolanos en Exilio*" maar vermeldde bewust zijn naam niet (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 14-17).

Uit alle neergelegde documenten blijkt dat verzoeker in België inderdaad deelneemt aan betogingen tegen het Venezolaanse regime, op sociale media anti-regime posts publiceerde, leidende Venezolaanse oppositiefiguren in België heeft ontmoet en via Whatsapp informatie van één van hen al informatie heeft ontvangen. Hieruit blijkt evenwel niet, noch toont verzoeker aan dat hij een leidende figuur zou zijn in de Venezolaanse oppositie in België noch dat hij voor het regime zichtbare banden heeft met de leidende Venezolaanse oppositiefiguren in Europa. Het louter nemen en publiceren van foto's met bekende personen is niet voldoende om aannemelijk te maken dat verzoeker in de negatieve aandacht zou staan van het Venezolaanse regime. Verzoeker draagt er bovendien zelf zorg voor dat zijn identiteit via sociale media niet kan worden achterhaald.

Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat de Venezolaanse overheid de sociale media monitort en dat mensen die de sociale media hebben gebruikt om nieuwsberichten te verspreiden bij terugkeer naar Venezuela meteen op de luchthaven worden aangehouden. Verzoeker kan echter geen enkel concreet voorbeeld geven van iemand die naar Venezuela terugkeerde en omwille van sociale media-activiteiten op de luchthaven werd gearresteerd, en haalt enkel twee Venezolaanse brandweermannen die problemen kenden omwille van hun activiteiten op sociale media (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 11-12). Meer concreet gevraagd hoe de Venezolaanse overheid verzoeker zou kunnen identificeren via zijn sociale media legt verzoeker uit wat de overheid allemaal zou kunnen doen om Venezolanen in België via hun sociale media accounts terug te vinden (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 13). Verzoeker geeft echter geen enkele indicatie dat het regime hem in het vizier zou hebben en kent geen andere personen in België die politieke activiteiten op sociale media ontwikkelden en nadien terugkeerden naar Venezuela (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 maart 2019, p. 17).

Wat de impact van activiteiten van Venezolanen in België betreft, blijkt uit de COI Focus "*Venezuela. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België*" van 8 november 2019 dat surveillance van vooraanstaande oppositieleiden mogelijk is in België en in Europa en dat de contactpersonen van Cedoca minder zeker zijn over het bestaan van surveillance van personen die voorheen niet in contact zijn gekomen met de Venezolaanse autoriteiten, maar dat een uitgebreide zoektocht op het internet geen resultaten opleverde voor incidenten gelijkaardig aan het door een Venezolaanse organisatie in Spanje beweerde voorval van een Venezolaanse spion die in studentenmiddens geïnfilteerd zou zijn (zie COI Focus, p. 10). Hierboven heeft de Raad reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn beperkte politieke activiteiten in Venezuela geïnteresseerd werd door het regime van Maduro of de colectivos. Aangaande de politieke activiteiten van verzoeker in België stelt de Raad vast dat verzoeker geen objectieve informatie bijbrengt die zou aantonen dat ook personen die voorheen niet in contact zijn gekomen met de Venezolaanse autoriteiten of geen prominent politiek profiel hebben het voorwerp uitmaken van surveillance door de Venezolaanse autoriteiten of in geval van terugkeer, omwille van hun activiteiten in het buitenland worden geïnteresseerd.

De Raad kan dan ook de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat er geen indicaties zijn dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn activiteiten in België.

2.5.2.6. De andere door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande analyse van de Raad om te buigen. Een aantal documenten betreffende de problemen met de colectivos en de politieke activiteiten van verzoeker in België werden hierboven al besproken. De Raad treedt het CGVS bij wanneer zij over de overige documenten poneert: "*Wat betreft de kopieën van foto's van uw woning in Margarita, van een gat in een muur, van een borstkas, een arm, van een bebloed hoofd en van bebloede kleding (document 2), moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen*

bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De twee e-mails van uw advocaat dd. 21.02.2019 bevatten de links naar een aantal andere documenten die reeds werden besproken. De tweede e-mail dd. 21.02.2019 bevat eveneens een twee printscreens van uw oom Luis en een link naar een video waar deze printscreens zijn genomen (document 17). In deze video is onder andere uw oom te zien die aan het woord wordt gelaten en zegt dat hij tegen het Venezolaanse regime is. Deze tweede email dd. 21.02.2019 bevat ook twee foto's van u met rood haar in bijlage. Uw advocaat stelt dat u hiermee wil aantonen dat u uw uiterlijk omwille van uw vrees na de aanval op uw huis heeft veranderd. Echter, aan privé-foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook wat betreft de e-mail van uw advocaat dd. 25.02.2019 moet worden opgemerkt dat deze louter een aantal screenshots bevatten die reeds eerder werden besproken. De e-mail van uw advocaat dd. 26.02.2019 bevatten uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 18.02.2019. Het bevatten grotendeels louter spelfouten die geen ander zicht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen. Hetzelfde moet worden gezegd over uw precisering in deze e-mail dat uw oom Luis en u tijdens de manifestaties in Venezuela geen geweld hebben gebruikt. Uw Venezolaans paspoort en uw twee identiteitskaarten bevatten louter informatie omtrent uw identiteit die niet ter discussie staat. De kopie voor een autorisatie van een betaling met een kredietkaart bevat louter de betreffende autorisatie en de identiteitsgegevens van uw stiefvader (document 8 ; CGVS 1, p. 6).” De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier niet betwist, en maakt deze motieven tot de zijne.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet voldaan zijn.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch.

Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, "[h]e/ in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt" en dat "[d]e [...] termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, C-465/07, "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *MBodjt. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit "artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" (punt 33).

Het Hof stelt verder dat artikel 6 van de Richtlijn een opsomming geeft van de actoren van ernstige schade "hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst" (HvJ, *M'bodj*, punt 35). Artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, werd omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en luidt als volgt: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade".

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", punt 32).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.5. van dit arrest en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer omwille van zijn politieke activiteiten.

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt hij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat het "de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt" en dat vele burgers in Venezuela ondervoed zijn.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land

waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." Voor zover verzoeker medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient hij gebruik te maken van de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift wordt kort vermeld dat verzoeker een goedaardige tumor aan de borst heeft en hiervoor medicamenten moet nemen, waartoe hij geen toegang heeft in Venezuela. Deze gezondheidsproblemen zijn echter door verzoeker niet vermeld tijdens zijn interviews bij de DVZ en op het CGVS en hij legt ook geen enkel document neer dat deze staat, zodat aangenomen kan worden dat het een materiële vergissing in het verzoekschrift betreft.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *"slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling"*. De commissaris-generaal stelt dat dit *"in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken."*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111 -112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (*EHRM, Y. v. Rusland, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68*).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio- economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en

gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.

Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten die door verzoeker geciteerd worden in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier en de aanvullende nota van verwerende partij. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. Uit de verklaringen van verzoeker en zijn familie tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS blijkt dat verzoekers gewoonlijke woonplaats in Venezuela een groot huis op Isla Margarita met vijf slaapkamers en een zwembad betrof, waarvoor ook een onderhoudsman/tuinier was aangesteld (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 februari 2019, p. 6, p. 10), en dat zich in een wijk bevond waarin vooral middenklasse woonde (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 19 maart 2019, p. 6). Zijn tante M. E. verblijft in België maar heeft twee appartementen en een huis op Isla Margarita in haar bezit (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 februari 2019, p. 7). Zijn zus, met wie hij vanuit België contact onderhoudt, woont nog steeds in Caracas. Verzoeker heeft ook nog twee ooms en drie tantes die in Venezuela verblijven. Met twee tantes en één oom onderhoudt hij nog steeds het contact (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 februari 2019, p. 7-9). De echtgenoot van zijn moeder is Belg en steunt hem financieel, daar deze zijn vliegtickets naar België ter waarde van 800 dollar betaalde (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 februari 2019, p. 20). Verzoeker heeft een diploma hoger onderwijs en heeft werkervaring in de financiële dienst van een bedrijf en als zelfstandige computerhersteller (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 februari 2019, p. 11-12). Waar verzoeker stelt dat zijn loon gering was en fluctueerden en dat zijn familie het moeilijk heeft om levensmiddelen te kopen stelt de Raad vast dat hij ook verklaarde dat hij tijdens goede maanden het dubbele van het minimumloon verdiende en dat hij dan goed verdiende (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 februari 2019, p. 11) en dat zijn tantes in de administratie en als leerkracht werken en zijn oom als zelfstandige in de bouw (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 februari 2019, p. 9). Uit deze elementen blijkt dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen, en voldoende scholing en professionele ervaring heeft zodat kan worden aangenomen dat hij in staat zal zijn minstens in de elementaire levensbehoeften van hem en zijn gezin te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

2.6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de*

Staatlozen. Het Hof oordeelde dat “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld” (HvJ, C-285/12, “*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*” (GK), arrest van 30 januari 2014).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *collectivo's* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de “*COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020*” blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de nota van verwerende partij tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoeker is evenwel niet afkomstig van één van deze Staten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker eerst in Valencia (staat Carabobo) woonde, en nadien achtereenvolgens in Charallave (staat Miranda), Caracas en Isla Margarita (staat Nueva Esparta) verbleef. Uit de landeninformatie door partijen bijgebracht blijkt niet dat in de Venezolaanse staat Nueva Esparta actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 48, 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt de Raad vast dat verzoeker dit onderdeel van het eerste middel niet verder ontwikkelt en niet aanduidt hoe deze bepalingen concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

2.8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker tweemaal vier uur lang op het CGVS werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is en een

vertrouwenspersoon. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1,2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET